

Teatrul „Victor Ion Popa” din Bîrlad

BĂRBIERUL DIN SEVILLA

de Beaumarchais

Foarte târziu, în fierbințeala verii, Teatrul „Victor Ion Popa” din Bîrlad s-a decis pentru un turneu în Capitală, prezentînd în cea mai nefericită sală două din spectacolele sale: *Bărbierul din Sevilla* și *Inspectorul de poliție*, într-o selecție ale cărei criterii îmi scapă, lăsîndu-mă nedumerit asupra locului pe care l-a ocupat piesa românească în ultima stațiune bîrlădeană.

Am văzut *Bărbierul din Sevilla*. Alegere laudabilă, acida comedie clasică, prea nedrept uitată de alții, găsindu-și locul aici, la Bîrlad, ca urmare a unei consecvente prețuiri pentru trănicia valorilor universale. Regizorul Cristian Nacu — brav și credincios oștean al unei trupe compuse din mulți rezervaști, din cîțiva recruți cărora nu li se prea găsește în raniță bastonul de mareșal și din prea puțini militari de profesie, regizorul Cristian Nacu, zic, veșnic subofițer printre gradatii teatrului, jînduind după trese mai strălucitoare, dar numai

jînduind. Cristian Nacu, așadar, a procedat la o lectură resemnată a piesei, resemnată, pentru că nu a cutezat nimic mai mult decît să încredințeze strălucirea comediei lui Beaumarchais — talentului (foarte, dar foarte diferențiat) al interpreților. E bine? E rău? Prea rău nu poate fi, atîndinea contemplativă a regizorului a priit în linii mari spectacolului, care s-a înfățișat corect, cursiv și pe alocuri, amuzant. N-ar fi strîicat să fie mai atent și mai sever, cu predispoziția pentru excese a unora dintre interpreți (și numesc pe Elefterie Mihalache și Ștefan Cițu) după cum ar fi fost de utilitate un mai avansat rol pedagogic pe care regizorul să și-l fi asumat cu o responsabilitate la care profesia îl obligă. Fiîndcă se fac simțite deprinderi cabotine și răbufnesc accente diletante. Fiîndcă jocul spontan, fantezia actorilor, n-au fost cu pricepere și grijă cizelate de regizor.

Chiar așa stînd lucrurile, spectacolul se urmărește cu interes, este gustat de public, este aplaudat, în primul rînd pentru jocul interpreților, adică pentru șiretenia, disimulată în naivitate molatică a Smarandei Herford, pentru hazul plin al lui Ștefan Tivodaru, pentru țepăna trufie tîmpă a lui Mihai Stoicescu și, mai cu seamă, pentru verva cuceritoare a lui Decebal Curta, foarte tîner interpret al istețului și mușcătorului Figaro.

O agreabilă scenografie semnează Margareta Balș.

V. M.

Primim din partea Teatrului Național din Craiova următorul apel adresat tuturor iubitorilor de teatru din țară:

Ne pregătim cu emoție și severitate pentru clipa în care teatrul nostru va intra în noul său lăcaș. Va trebui să realizăm vechiul nostru vis și în permanent afirmata dorință a publicului nostru: înființarea Muzeului Teatrului Național din Craiova. Actualitatea se bazează pe tradiție și cultură, înseamnă legătura spirituală între cei care au fost (așa cum au fost) și cei care sînt, pentru ca cei care vor veni să aibă în fața lor oglinda demnității și valorii instituției în care slujesc.

Istoria teatrului nostru ne oferă nenumărate exemple de generozitate patriotică: craiovenii și-au iubit întotdeauna teatrul și au făcut totul ca să-l ajute. În ultimii ani am primit din partea unor cetățeni binevoitori numeroase documente (afișe, programe, fotografii, colecții de cronici, obiecte de recuzită) aparținînd unor personalități marcante din trecutul teatrului nostru.

Mulțumim din toată inima acestor donatori pentru gestul făcut — numele lor va figura în cartea de aur a Muzeului Teatrului.

Profitînd de această ocazie, reînnoim apelul nostru către toți cetățenii iubitori de teatru, rugîndu-i să considere orice donație făcută pentru viitorul muzeu ca un act de morală patriotică, ca un gest de obligatorie generozitate intelectuală.

Un document îngropat într-o bibliotecă particulară poate servi pasiunii justificate a unui colecționar sau cercetător. Dar acest document aparține istoriei teatrului, aparține întregului public, aparține generațiilor viitoare.

Rugăm, în consecință, pe toți posesorii de asemenea documente, rugăm, de asemenea, pe rudele actorilor, directorilor sau regizorilor defuncți, precum și pe aceia care cunosc diferite surse unde putem să apelăm — să ne informeze, să ne ajute spre a putea completa efortul nostru de a realiza cît mai variat și mai semnificativ, acest muzeu, care trebuie neapărat să devină oglinda vechimii, temei-niceii și mîndriei teatrului nostru.

Orice informație în această direcție rugăm să fie adresată direct, telefonic sau prin corespondență, Secretariatului literar al teatrului, str. Mihai Viteazul nr. 1, telefon 1.14.29 sau 1.54.27.